

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Aleny Poláčkovej PhD., v právnej veci žalobcu: V., bytom N., zastúpený advokátkou JUDr. K., Advokátska kancelária v B., proti žalovanému: **Krajský lesný úrad v Banskej Bystrici**, Nám. Ľ. Štúra č. 1, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 27. novembra 2007 č. 1748/2007 Gb. o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S 270/2007-122 zo dňa 25. júna 2008, takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S 270/2007-122 zo dňa 25. júna 2008 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konania mu predchádzajúceho mal preukázané, že žalovaný preskúmaným rozhodnutím odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie Obvodného lesného úradu vo Veľkom Krtíši č. 2005/00572-005 zo dňa 13.2.2006 potvrdil z dôvodov, že v prípade žiadateľa – žalobcu nebola splnená základná podmienka pre uznanie poľovného revíru podľa § 6 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o poľovníctve) t. j. oprávnenie disponovať právom poľovníctva na minimálnej výmere 500 ha súvislých poľovných pozemkov. Krajský súd nepovažoval žalobu za dôvodnú. Poukázal na to, že v zmysle § 6 zákona o poľovníctve je možné uznať za poľovný revír len súvislé poľovné pozemky, ktoré majú výmeru minimálne 500 ha, fyzická alebo právnická osoba, ktorá má právo disponovať s touto rozlohou poľovných pozemkov, musí jednoznačne preukázať, že toto právo nakladania má na základe zmlúv alebo splnomocnení zo strany ich vlastníkov. Konštatoval, že žalobca v celom konaní vychádzal z toho, že na preukázanie takéhoto práva mu stačí i splnomocnenie od jedného spoluvlastníka, resp. že ku konkrétnemu pozemku nie je potrebný splnomocňujúci akt všetkých spoluvlastníkov s poukazom na § 139 ods. 1 Občianskeho zákonníka (OZ). Podľa názoru krajského súdu relatívna neplatnosť právneho úkonu podľa § 40a OZ sa nevzťahuje na predmetný právny vzťah, t. j. § 139 OZ, ktorý hovorí o viazanosti právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci, o hospodárení so spoločnou vecou, o zmene spoločnej veci atď., teda nie je možné použiť na otázku nakladania so spoločnou vecou, a teda aj spoluvlastníctva konkrétneho pozemku, právnu konštrukciu neplatnosti právneho úkonu za podmienky § 40a OZ. Konštatoval, že úkon podľa § 139 OZ nepodlieha domnienke platnosti, ako je to v prípadoch uvedených v § 49a OZ, § 140, § 145 ods. 1, a pod.. Mal za to, že domnienka pre platnosť úkonu vzťahujúca sa k spoločnej veci musí vychádzať zo všeobecného alebo väčšinového konsenzu dotknutých spoluvlastníkov, úkon jedného zo spoluvlastníkov nemôže zaväzovať všetkých, pokiaľ neprebehol mechanizmus súhlasu väčšiny tak, aby bola splnená podmienka § 139 ods. 2 OZ a takýto mechanizmus získania súhlasu väčšiny nebol zo strany žalobcu prezentovaný resp. preukázaný. Neakceptoval argument žalobcu, že toto v danom prípade s ohľadom na roztrieštenosť vlastníckych vzťahov k pôdnej nehnuteľnosti na Slovensku nie je možné akceptovať, pretože by išlo o obchádzanie zákona. Súčasne poukázal na to, že konanie podľa § 132 (zrejme § 139) nie je postihnutelné následkom relatívnej neplatnosti, ale následkom absolútnej neplatnosti a teda pokiaľ nebol daný súhlas väčšiny spoluvlastníkov, nemožno hovoriť, že takýto právny úkon je platný, ako aj, že správnosti takéhoto záveru nasvedčuje i ďalšia z podmienok ustanovenia § 139 ods. 2 OZ,

z ktorého vyplýva, že pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina alebo príslušná dohoda nedosiahne, môže rozhodnúť na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka súd a taktiež podľa ods. 3 tohto zákonného ustanovenia o dôležitej zmene spoločnej veci môže rozhodnúť súd, ak ho o to prehlasovaní spoluvlastníci požiadajú i keď je ich menšina. Krajský súd v danej veci dospel k záveru, že žalobca skutočne nesplnil podmienky zákona o poľovníctve na uznanie nového poľovného revíru, pretože nepreukázal oprávnenie disponovať pozemkami najmenej v rozlohe 500 ha, keďže platné splnomocnenia ho oprávňovali nakladať iba s plochou 155 ha ako určil žalovaný. Žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože žalobca v konaní nemal úspech.

Proti uvedenému rozsudku sa v zákonnej lehote odvolal žalobca žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Uviedol, že v konaní predložil posudok znalca Ing. P. z odboru geodézie a kartografie č. 9/2008 zo dňa 29.4.2008, z ktorého záveru vyplýva, že výmera ako podklad pre posúdenie splnenia podmienky na pridelenia práva k poľovnému revíru predstavuje 511,3985 ha, pričom do úvahy bral tie plochy, kde vlastníctvo bolo výlučné, resp. nadpolovičné. Dôvodil, že vychádzajúc z názoru súdu prvého stupňa pri aplikácii § 139 ods. 1, 2 OZ usúdil, že oprávnenie disponovať s pozemkami vlastníkov sa posudzuje podľa udeleného súhlasu výlučných vlastníkov a väčšinových vlastníkov počítaných podľa veľkosti ich spoluvlastníckych podielov. Poukázal na rozpornosť rozhodnutia s uvedeným právnym názorom súdu prvého stupňa a zároveň znaleckého posudku Ing. K., ktorý pri určení výmery pre uznanie nového poľovného revíru 511,3985 ha vychádzal zo splnomocnení od výlučných vlastníkov a väčšinových spoluvlastníkov. Vyslovil názor, že z týchto dôvodov podmienku uloženú ustanovením § 6 ods. 1 zákona o poľovníctve splnil, keďže preukázal, že je oprávnený disponovať právom poľovníctva na výmere 511,3985 ha súvislých poľovných pozemkov.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť a odvolanie žalobcu zamietnuť. Nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní. Uviedol, že zotrváva na svojom právnom názore, ktorý vyjadril v preskúvanom

rozhodnutí, v liste zo dňa 16.1.2008, ako aj vo svojom stanovisku zo dňa 16.6.2008 k znaleckému posudku Ing. P..

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ust. § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c v spojení s §§ 212 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba o preskúmanie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým správny orgán zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, ktorým žiadosti žalobcu nevyhovel a poľovné pozemky za poľovný revír podľa § 13 ods. 1 zákona o poľovníctve v spojení s § 6 ods. 1 neuznal, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný právoplatne rozhodol o neuznaní poľovných pozemkov za poľovný revír podľa § 6 ods. 1 v spojení s § 13 zákona o poľovníctve.

Podľa § 1 zákona o poľovníctve poľovníctvo je súhrn činností zameraných na zachovanie, zveľaďovanie, ochranu a optimálne využívanie genofondu zveri ako prírodného bohatstva Slovenskej republiky. Je súčasťou tvorby, ochrany a využívania životného prostredia. Poľovníctvo nesmie narušovať racionálne obhospodarovanie lesa a poľnohospodárskej pôdy.

Podľa § 2 ods. 1, 2 zákona o poľovníctve právo poľovníctva je súhrn práv a povinností zver cieľavedome chovať a chrániť, loviť ju, ulovenú alebo inak usmrtenú zber si privlastňovať, zbierať zhody parožia a vajcia pernatej zveri.

Právo poľovníctva patrí vlastníkovi pozemku; vykonávať ho možno len podľa tohto zákona a predpisov vydaných na jeho vykonanie.

Podľa § 5 zákona o poľovníctve **právo poľovníctva možno vykonávať len na poľovných pozemkoch, ktoré okresný národný výbor uznal za poľovný revír, zverník alebo samostatnú bažantnicu.**

Podľa § 6 ods. 1, 2 zákona o poľovníctve okresný národný výbor **uzná za poľovný revír súvislé poľovné pozemky, ktoré má v správe alebo užívaní socialistická organizácia, pokiaľ majú výmeru aspoň 500 ha.**

Ak susedia súvislé poľovné pozemky, ktoré sú v správe alebo v užívaní rôznych socialistických organizácií, pričom pozemky žiadnej z týchto organizácií nedosahujú výmeru 500 ha, môže okresný národný výbor zlúčiť tieto poľovné pozemky a uznať ich za poľovný revír, ak takto zlúčené poľovné pozemky dosiahnu výmeru aspoň 500 ha a ak sa tým vytvorí podmienky pre riadne poľovnícke hospodárenie.

Podľa § 13 ods. 1 zákona o poľovníctve o uznaní poľovných revírov, zverníkov a samostatných bažantníc (ďalej len "poľovné revíry") rozhoduje po prerokovaní s Československým poľovníckym zväzom okresný národný výbor, v obvode ktorého poľovné pozemky ležia. Ak ležia poľovné pozemky v obvodoch viacerých okresných národných výborov, rozhoduje o uznaní poľovného revíru okresný národný výbor, v obvode ktorého leží najväčšia časť poľovných pozemkov, a to vždy v dohode s ostatnými zúčastnenými národnými výbormi. Takáto dohoda je potrebná i v prípade, ak sa zaokrúhlenie alebo pričlenenie poľovných pozemkov týka patriacich k poľovnému revíru o uznaní ktorého rozhoduje iný okresný národný výbor.

Podľa § 14 ods. 1 zákona o poľovníctve o výkone práva poľovníctva rozhoduje vlastník poľovných pozemkov uznaných za poľovný revír, ak ide o poľovné pozemky toho istého vlastníka (ďalej len "vlastník poľovného revíru"), alebo vlastníci poľovných pozemkov zlúčených alebo pričlenených do uznaného poľovného revíru (ďalej len "vlastníci spoločného poľovného revíru").

Žalovaný správny orgán v preskúmvanej veci postupoval v intenciách citovaných právnych normách, pre svoje rozhodnutie si zadovážil dostatok skutkových podkladov, vo veci zistil skutkový stav správne a zo skutkových podkladov vyvodil správny právny záver a preto krajský súd napadnutým rozsudkom správne žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Odvolačí súd z predloženého spisového materiálu súdu prvého stupňa, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že Obvodný lesný úrad vo Veľkom Krtíši rozhodnutím zo dňa 13.2.2006 č. 2005/00572-005 podľa § 13 ods. 1 v spojení s § 6 ods. 1 zákona o poľovníctve žiadosti žalobcu nevyhovela a poľovné pozemky za poľovný revír neuznal; na základe odvolania žalobcu proti tomuto rozhodnutiu žalovaný správny orgán rozhodol tak, že odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil z dôvodov nepreukázania súvislých poľovných pozemkov navrhovaných na uznanie poľovného revíru „N. – S.“. Žalobca žalobou podanou na Krajský súd v Banskej Bystrici dňa 20.12.2007 sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného tvrdiac, že týmto rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach. Žiadal ho zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že žalovaný sa nevyporiadal s úlohou uloženou mu predchádzajúcim rozhodnutím súdu, pretože pre zistenie skutkových okolností rozhodujúcich pre danú vec dal vypracovať dokument spolu s grafickou analýzou u organizácie Národné lesnícke centrum vo Zvolene, ktorá nie je odbornou organizáciou pre spracovanie podkladov pre analýzu vlastníckych vzťahov k dotknutým poľovným pozemkom. Súdu predložil znalecký posudok znalca z odboru geodézie a kartografie Ing. P. zo dňa 29.4.2008, z ktorého záveru vyplýva, že žalobca disponuje poľovnými pozemkami vo výmere zákonom predpokladanej.

Odvolačí súd v odvolacom konaní v danej veci preskúmvajúc zákonnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmvaval zákonnosť rozhodnutia žalovaného a v rámci tohto procesu aj zákonnosť prvostupňového správneho rozhodnutia, a dospel k záveru, že v tomto štádiu konania medzi účastníkmi ostal sporný predovšetkým výklad právnej otázky práva disponovať spoločnou vecou ustanovenej v § 139 OZ.

Podľa § 139 ods. 1, 2, 3 OZ z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne.

O hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka súd.

Ak ide o dôležitú zmenu spoločnej veci, môžu prehlasovaní spoluvlastníci žiadať, aby o zmene rozhodol súd.

Vôľou zákonodarcu v citovanej právnej norme bolo upraviť práva a povinnosti spoluvlastníkom pri nakladaní so spoločnou vecou predstavujúcou predmet ich podielového spoluvlastníctva. Právne pomery všetkých spoluvlastníkov k tretím osobám týkajúce sa celej veci upravuje ustanovenie § 139 ods. 1 tak, že z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne (solidárne). Toto zákonné ustanovenie je právnou skutočnosťou, ktorá zakladá uvedený solidárny záväzok. Nie je rozhodujúce, či tento právny úkon vybavoval niektorý zo spoluvlastníkov z vlastnej vôle alebo so súhlasom ostatných, alebo či konali v nejakej záležitosti všetci spoluvlastníci spoločne. Je však potrebné, aby tento právny úkon bol platný nielen v zmysle všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 34 a nasl.), ale aj podľa § 139 ods. 2 a 3. Vo vzájomnom vzťahu medzi spoluvlastníkmi je všeobecne rozhodujúci pomer ich podielov. Ak vznikne pochybnosť o tom, aké veľké sú podiely jednotlivých spoluvlastníkov, platí zákonná domnienka, že podiely sú rovnaké (§ 137 ods. 2). **Občiansky zákonník sa v tejto súvislosti vracia k prv používanému pojmu "hospodárenie so spoločnou vecou" (ide napr. o jej údržbu, opravu, úpravu, používanie, nakladanie a pod.) bez ohľadu na to, či medzi spoluvlastníkmi ide o bežné, alebo nie bežné veci. O jeho spôsobe rozhoduje predovšetkým dohoda, a keď sa nedosiahne, potom väčšina spoluvlastníckych hlasov, ktorá sa počíta podľa veľkosti podielov (tzv. majoritný princíp), a nie podľa počtu spoluvlastníkov. Prijatý bude teda názor, ktorý dosiahol väčšinu počítanú podľa veľkosti podielov, t. j. ktorý predstavuje súhlasnú mienku spoluvlastníkov s viac ako 50 % spoluvlastníckych podielov (aspoň 51 %). Ak má byť prijaté určité rozhodnutie týkajúce sa spoločnej veci, musí sa preň vysloviť nadpolovičná väčšina určená podľa podielov (t. j. nad 50 %). Prehlasovaní spoluvlastníci sa musia podrobiť rozhodnutiu väčšiny aj bez súdneho rozhodnutia.** V prípade, keď sa takáto väčšina alebo dohoda nedosiahne alebo pri hlasovaní sa dosiahne rovnosť hlasov, ktorýkoľvek zo spoluvlastníkov môže podať návrh na súd, ktorý podľa povahy a okolností konkrétneho prípadu rozhodne o hospodárení so spoločnou vecou (§ 139 ods. 2). Toto rozhodnutie súdu

má konštitutívny účinok. Zásada väčšinového rozhodovania je modifikovaná v ustanovení § 139 ods. 3, podľa ktorého ak ide o dôležitú zmenu spoločnej veci, môžu prehlasovaní spoluvlastníci žiadať, aby o zmene rozhodol súd. O dôležitú zmenu spoločnej veci ide najmä vtedy, keď sa zmení jej podstata či funkcia. Tento pojem však treba vykladať s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu, a to v závislosti od povahy, druhu, hodnoty a ekonomického určenia predmetu spoluvlastníctva tak, aby navrhovanou úpravou nedošlo k porušeniu práv a oprávnených záujmov ostatných spoluvlastníkov, alebo aby dôležitá zmena spoločnej veci bola na prospech spoluvlastníkov. Účastníkmi konania sú všetci spoluvlastníci, pretože takisto ako **ich dohoda o úprave práv a povinností vyžaduje účasť všetkých spoluvlastníkov**, nemôže sa bez ich účasti zaobísť ani súdne konanie, v ktorom má dôjsť k rozhodnutiu, ktorým sa taká úprava nariaďuje. Súdom založený právny pomer medzi spoluvlastníkmi platí dovtedy, kým nenastane zmena pomerov (clausula rebus sic stantibus), napríklad dohodou spoluvlastníkov.

Podľa § 40a, veta prvá a druhá OZ ak ide o dôvod neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovení § 49a, 140, § 145 ods. 1, § 479, § 589, § 701 ods. 1 a § 741b ods. 2, považuje sa právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti právneho úkonu nedovolá. Neplatnosti sa nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci neboli splnené zákonné podmienky podľa zákona o poľovníctve na uznanie nového poľovného revíru, pretože žalobca nepreukázal oprávnenie disponovať pozemkami najmenej v rozlohe 500 ha, keďže platné splnomocnenia ho oprávňovali nakladať s poľovnými pozemkami vo výmere menšej ako zákonom predpokladanej.

Právo poľovníctva možno vykonávať len na poľovných pozemkoch uznaných za poľovný revír (§ 5 zákona o poľovníctve). Právo poľovníctva patrí vlastníkovi pozemku (§ 2 ods. 2 zákona o poľovníctve). Pokiaľ žalobca nebol vlastníkom pozemku považovaného za poľovný pozemok, bolo jeho povinnosťou obvodnému lesnému úradu spolu so žiadosťou o uznanie poľovného revíru predložiť platné zmluvy o nájme práva poľovníctva uzatvorené s vlastníkmi týchto nehnuteľností. Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že žalobca predložil splnomocnenia od spoluvlastníkov nehnuteľností vhodných na výkon práva poľovníctva. Pokiaľ však takéto zmluvy uzatváral so spoluvlastníkmi nehnuteľností, bolo súčasne jeho povinnosťou preukázať platnosť týchto zmlúv, teda že takéto zmluvy boli

uzatvorené v súlade s § 139 ods. 2 OZ. Zo skutkových okolností však nevyplýva, že by si žalobca túto povinnosť spolu so žiadosťou predloženou obvodnému lesnému úradu, resp. v priebehu správneho konania o uznanie poľovného revíru, splnil.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že domnienka pre platnosť úkonu vzťahujúca sa k spoločnej veci musí vychádzať zo všeobecného alebo väčšinového konsenzu (dohody) dotknutých spoluvlastníkov a preto úkon jedného zo spoluvlastníkov nemôže platne zaväzovať všetkých, pokiaľ neprebehol mechanizmus súhlasu väčšiny tak, aby bola splnená podmienka § 139 ods. 2 OZ, pričom ani takýto proces získania súhlasu väčšiny nebol zo strany žalobcu prezentovaný resp. preukázaný. Súd prvého stupňa správne neakceptoval argument žalobcu, že takýto proces v danom prípade s ohľadom na roztrieštenosť vlastníckych vzťahov k pôdnej nehnuteľnosti na Slovensku nie je možné, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu by išlo o obchádzanie zákona. Odvolací súd taktiež súhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že konanie podľa § 139 OZ nie je postihnutelné následkom relatívnej neplatnosti (§ 40a OZ), ale následkom absolútnej neplatnosti (§ 39 OZ). Teda pokiaľ nebol daný súhlas väčšiny spoluvlastníkov, získaný postupom podľa § 139 ods. 2 OZ, nemožno hovoriť, že takýto právny úkon je platný, ako aj, že správnosti takéhoto záveru nasvedčuje i ďalšia z podmienok ustanovených v § 139 ods. 2, 3 OZ.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd nemohol považovať za správny a prihliadnuť na úsudok žalobcu, že jeho oprávnenie disponovať s pozemkami vlastníkov sa posudzuje podľa udeleného súhlasu výlučných vlastníkov a väčšinových vlastníkov počítaných podľa veľkosti ich spoluvlastníckych podielov, pretože nepreukázal, že súhlasu väčšinových spoluvlastníkov predchádzal proces dohody spoluvlastníkov tak, ako to ustanovuje právna norma v § 139 ods. 2 OZ.

Odvolací súd nemohol súčasne prihliadnuť na dôkaz, ktorý predložil žalobca súdu prvého stupňa v preskúmvacom konaní a to na znalecký posudok č. 9/2008 zo dňa 29.4.2008 vypracovaný Ing. P., pretože podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Z predloženého znaleckého posudku vyplýva, že bol vypracovaný ku dňu 29.4.2008 a bol vyhotovený na základe údajov katastra nehnuteľností aktuálnych k 23.1.2008 a nie z údajov aktuálnych k času predloženej žiadosti žalobcu,

na základe ktorých rozhodovali správne orgány v danej veci, keďže predmetom preskúmavacieho konania bolo rozhodnutie žalovaného zo dňa 27.11.2007. Teda ide o taký dôkaz, ktorý nemohol byť podkladom pre zistenie skutkového stavu v predmetnej veci, na základe ktorého rozhodoval žalovaný preskúmaným rozhodnutím.

Vzhľadom na uvedené pokiaľ súd prvého stupňa žalobu zamietol ako nedôvodnú, rozhodol v danej veci v súlade so zákonom, z ktorých dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 potvrdil.

Odvolací súd žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a s § 250k ods. 1, pretože pre jeho neúspech v tomto konaní mu nevzniklo právo na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 23. júna 2009

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová